

ČAKALNICA

Polona Tratnik, december 2006

Osebe:

Miha

Lidija

Mateja

Matjaž

Jernej

Gregor

Sonja

Zora

Tone, lučkar v zakulisju

Matjaž, gledalec

Evgen, dramaturg

Helena, hostesa

Gledalec 1

Gledalec 2

Gledalec 3

Drama predvideva precej igralskih improvizacij. Še zlasti v zadnjem delu – po prihodu hostese na oder – naj igralci improvizirajo glede na situacijo.

Ko gledalci vstopajo v dvorano, je zavesa dvignjena, luči prižgane. Zora napol leži in drema v kavču, Matjaž sedi v fotelju in bere časopis, Sonja sedi na stolu in bere revije, Gregor hodi po prostoru in bere knjigo, Miha pije kavo in hodi po prostoru, Jernej oblečen sedi v savni, Mateja hodi po prostoru.

MATEJA (*gledalcem*): Opravičujemo se za tole nevšečnost. Pravkar se je pokvaril mehanizem za zapiranje zaves. Upamo, da vas ne bo preveč motilo, če bomo kar tako začeli

...

MIHA: To pa bo naredilo vtis.

SONJA: Povej jim še, da Polde ...

MATEJA: Pusti to.

MIHA (*gledalcem*): Polde zamuja. Ampak to ni nič novega. Samo v informacijo.

MATJAŽ: Kot da vsi vedo, kdo je Polde.

MIHA (*gledalcem*): Ne veste? Poldeta pa ja vsi poznajo. Konec koncev so dobili gledališki list. A ne?

MATEJA: Zmedel jih boš. Mogoče pa jih ne bi obremenjevali z vsemi notranjimi zapleti.

MIHA: Zakaj pa ne? Zaradi takih, kot si ti, potem vedno vse obstane na mrtvi točki.

MATEJA: Lepo te prosim, sem zdaj jaz vsega kriva?

MATJAŽ: Nehajta. Ljudje bodo pobegnili, še preden pričnemo.

MIHA: Mogoče bi bilo pa tako najbolje. Konec koncev niti ne vemo ...

MATEJA: Tih!

MIHA: Ti mi že ne boš ukazovala, kdaj lahko govorim. Kaj pa svoboda govora?

MATEJA: Tukaj smo v gledališču.

GREGOR (*umakne pogled od knjige*): Če se že greste zares: na to, da bi ugasnili luči, pa ni noben pomislil!

SONJA: Pa res. Luči lahko ugasnemo, pa bo. Tone! A lahko prosim ...

Luči na odru ugasnejo. Igralci utihnejo.

SONJA (*iz teme*): Ne vidim brat.

MIHA (*iz teme*): V bistvu lahko izkoristimo to priložnost in javnosti končno povemo, kako stojijo stvari v tej hiši.

MATEJA (*iz teme*): Utihni že!

MIHA (*iz teme*): Ljudje pridejo sem vsi lepi in fini. Se pridejo zabavat. Mi se potem pretvarjamo, da je vse lepo in prav, s tem pa šele zares formiramo to postavitev. Gledališče za oddih. Pravzaprav smo njihovi sužnji. Folk, mi smo eni bebc. Ljudje nas imajo za norce. Smo samo figure za filanje njihovega prostega časa.

MATEJA (*iz teme*): Pššš!

MIHA (*iz teme*): Pš, pš. Govori ti to sebi.

MATEJA (*iz teme*): Tone, a lahko prosim ...

Luč na odru se prižge. Gregor spet prične brati knjigo in hoditi po prostoru.

SONJA: Ojoj, kako me je zaslepilo.

MATEJA (*prijazno k občinstvu*): Opravičujemo se za te nevšečnosti. Zdaj pa bi v imenu vseh nas, igralcev, prosila, da odmislite, kar ste pravkar doživeli. Poskusite izbrisati. Bomo še enkrat pričeli.

SONJA: Kako bomo pričeli, če pa Poldeta še sploh ...

MATEJA: Opravičujemo se tudi za krajšo zamudo, do katere bo še prišlo zaradi tehničnih zapletov ...

MIHA: Čakaj, čakaj, zakaj so jih pa sploh že spustili noter? To je totalni kaos.

MATEJA: Miha, improviziraj.

MIHA: Pa kaj še. Zdaj bom pa jaz reševal zajeb tistih, ki so odgovorni. Jaz nimam nič s tem.

MATEJA (*gledalcem*): Lepo pozdravljeni na predstavi Čakalnica. Predstava se bo kmalu pričela. Na odru smo že skoraj vsi igralci, ki v tej igri igramo ...

MIHA (*v rokah ima kavo iz avtomata*): Enkrat bom menjal to prekleto službo.

MATEJA: Če nas prikrajšaš za svoje osebne zgodbe, ne bo noben užaljen. A veš?

MIHA (*srkne požirek kave*): Kako je ta kava zanič! Že stokrat. Ne stokrat, tisočkrat sem rekel, da je ne bom več pil. Pa jo potem vseeno vsakič vzamem.

LIDIJA (*prihiti na oder*): Joj, Miha. Spet o kavi. Meni tudi ni všeč, ampak je potem vsaj ne pijem. *Zagleda publiko in odgrnjeno zaveso.* Joj, a ste že pričeli?

SONJA: Brad Pitt se bo poročil. Ste to vedeli?

MIHA: Čakamo. A veš. Čakamo. Kot ponavadi.

LIDIJA (*začudena*): Ampak ...

MIHA: Zajeb, stara. Tokrat totalen. Lahko pa ti začneš ...

LIDIJA: S čim? Jaz vendar ... Joj, pravzaprav sem mislila, da imamo danes samo vajo, zdaj pa ...

MATJAŽ: Zmešana kot vedno.

SONJA: Lidija, ne sekiraj se, tudi Poldeta še ni.

LIDIJA: Poldeta še ni? Ničesar ne razumem.

SONJA: Si vedela, da se bo Brad Pitt poročil?

LIDIJA: Ne, a res? Čakaj, pa kaj ima Brad Pitt zdaj ...

SONJA: Ja, s tisto igralko, saj veš, s tisto, ki ima napumpane ustnice.

MIHA (*Lidiji prinese stol*): Usedi se in se umiri. Vidiš, da smo tukaj vsi lepo sproščeni in čakamo, da se stvari same uredijo.

MATEJA: Sproščeni pa, sproščeni. Nebogljeni. Izgubljeni.

MIHA: Kar zase govori. Jaz nisem nič nebogljen.

MATEJA: Potem pa prični.

MIHA: Če jaz začnem, se ti ne boš znala vklopit. To je problem.

SONJA: Lidija, a poznaš tisto igralko ...?

LIDIJA: Katero?

MATEJA: Pa kje je Jernej?

SONJA: Tisto z napumpanimi ustnicami.

JERNEJ (*iz savne*): Tukaj sem.

MATEJA (*se zasmeji*): Sploh te nisem videla. Kaj pa delaš tam?

MIHA (*Mateji*): Kakšno vprašanje, kaj pa ti delaš tukaj?

JERNEJ: Malo počivam. Čakam pač.

SONJA: Lidija, a jo poznaš?

LIDIJA (*iz torbe potegne ličila in zrcalo ter se prične ličiti*): Koga?

SONJA: A me sploh poslušáš?

MIHA (*stopi k Zori*): Kaj je pa s tole? (*se nagne k Zori*) Alo, je kdo doma?

MATEJA: Pusti jo.

MIHA: Pa saj to ni res. Folk je kar zaspal.

MATEJA: Jernej, a se lahko prideš sem usest, prosim? Bi kar začeli.

MIHA: A si zdaj kar ti prevzela taktirko?

MATEJA: Imaš ti boljši predlog?

MIHA: Recimo, lahko bi prej poklicali Poldeta ... in ga vprašali, če misli priti ali je pozabil. *Lidija se zasmeji.*

MATJAŽ: Če je pozabil ... Nam to kaj pomaga?

MATEJA: Nimaš kaj, Miha. Treba se bo nekako znajti.

JERNEJ: Pokličimo ga. Jaz sem za.

MATEJA: Pa imaš telefon?

JERNEJ: Ne.

MATEJA: No. Kaj potem?

MIHA: Mogoče pa ga ima kdo iz publike.

MATEJA: Daj no ...

LIDIJA: Kaj pa je s tem narobe?

MATEJA: S čim?

LIDIJA: S tem, da prosimo nekoga od gledalcev, če posodi telefon. Za en klic. Končno gre za njih, oni so prišli na predstavo.

MIHA: Seveda. Oni potrebujejo režiserja, če hočejo imet predstavo.

MATEJA: Dajmo no. Poskusimo brez njega.

GLEDALEC MATJAŽ (*vstane s sedeža v dvorani in ponudi mobitel*): Lahko ga jaz posodim

...

MATEJA (*igralcem*): Nebogljeni. Kaj pa drugega.

GLEDALEC MATJAŽ: Ni problema.

MATEJA (*v zadregi*): Oh.

MIHA: Zmigaj se že.

Mateja ostro pogleda Miho, a vseeno stopi z odra v dvorano.

LIDIJA: Kako znaš bit ti ukazovalen.

MATEJA (*hodi proti gledalcu Matjažu*): Res se opravičujem ... Oprostite. Prav nerodno mi je.

GLEDALEC MATJAŽ: Nič, nič.

MATEJA: Kako ste prijazni. Veste, težava je v tem, da smo igralci pustili svoje telefone spodaj, v garderobi. Saj razumete ...

Gledalec Matjaž ponudi telefon, Mateja ga vzame.

MATEJA: Prišli smo na oder ...

Mateja drži telefon in strmi vanj.

MATEJA: Pozabila sem številko. Mislim, ne vem, če sem jo sploh kdaj vedela na pamet.

Lidija in Sonja se zakrohota.

MATEJA: Kaj se smejita? Povejta številko.

MIHA: Nihče od nas ne zna številke na pamet. Vsi jo imamo shranjeno v telefonu.

MATEJA: To se zdaj spomniš.

MIHA: Saj imaš ti tudi možgane. Ali ne?

MATEJA: Groza. Smo pa res amaterji. Se opravičujem, gospod. Vseeno hvala za vašo prijaznost.

Mateja se vrača na oder.

JERNEJ: Kaj bomo pa zdaj?

MATEJA: Pozabimo na tole. Gremo naprej. Jernej, a se lahko tukajle usedeš, prosim? Bi kar začeli.

MIHA: Glej jo.

MATEJA: Kaj? Imaš kak boljši predlog?

JERNEJ: A ne bi šel kdo dol po svoj telefon, recimo.

MATEJA: Kaj pa če ne bi še bolj nategovali zadevo.

MATJAŽ: Preden Polde pride ... Sicer pa tako ve, da bi moral biti tukaj. Že mora imet nek razlog.

MIHA: Razlog pa tak.

MATEJA: Kakorkoli. Jernej ...

JERNEJ: Kaj?

Mateja pokaže, naj se jim pridruži. Jernej pride in se usede.

MATEJA: Čakalnica v ambulanti, a je prav?

SONJA: Včasih se sprašujem, če nimajo ti ljudje ... Mislim, tile iz Hollywooda ... Še kakšnih drugih življenj. Mislim, včasih se mi prav res zdi, da morajo živeti še neka druga življenja, za nas pa potem uprizarjajo tale, o katerih beremo po revijah.

LIDIJA: Možno ...

MIHA: Eni nič ne beremo o tem, za nas je vseeno, kakšna in koliko življenj živi Brad Pitt. Koga pa to končno briga?

SONJA: Mene.

MIHA: Kaj pa imaš ti z njim, lepo te prosim. Ne bodi taka kavka.

SONJA: Kavka? V čem pa si ti toliko boljši? V tem, da piješ kavo, ki ti ni všeč? Jaz pa medtem ne bi smela listat po revijah. Ta je pa dobra!

MATEJA: A se lahko zresnite!

Miha si prižge cigareto.

MATEJA: Ej, če smo v ambulanti, se tukaj ne kadi.

MIHA: Nismo v ambulanti.

LIDIJA: Joj, pa ne čik.

MATEJA: Lidija in Sonja, a lahko gresta dol z odra, prosim? Mi bi začeli. Ti pa ugasni cigareto!

MIHA: Zdaj je pa dosti teh babjih komand.

MATEJA: Pa saj to ni res.

MATJAŽ: Mogoče bi pa res lahko začeli. Ljudem po mojem nič več ni jasno.

SONJA: Pa spodite še Gregorja! On tudi nima nič s tem prizorom.

MATJAŽ: Gregor ...

GREGOR (*dvigne pogled od knjige*): Kaj?

MATJAŽ: Pričeli bi ...

GREGOR: A?

MATEJA: Z ambulanto.

GREGOR: Aha, razumem. Že grem. Pravzaprav ne vem, zakaj sem potem prišel sem.

MATEJA: Zato ker nismo vedeli, da bomo pričeli s tem prizorom.

Gregor gre z odra, med hojo še vedno bere knjigo.

LIDIJA: Pa daj ugasni tisti čik!

MIHA: Spokaj se ti dol!

LIDIJA: Za tvoje zdravje je meni vseeno. Poljubljeni pepelnik pa ni noben užitek. Sploh če sam ne kadiš.

MIHA: Ljubica, vprašanje, če me boš danes sploh uspela poljubiti, poglej, kako kaže. Zaenkrat pa lahko spizdiš. Ne rabimo te.

LIDIJA: Kaj pa Zora?

MIHA: Vzami jo s sabo.

LIDIJA: Mater si ti en šovinist.

Lidija gre z odra.

SONJA: Miha, a tebi je všeč Angelina Jolie?

MIHA: Who the fuck ...?

MATEJA: Pa saj to ni res.

MIHA: Jebi ga. Pač nimaš avtoritete.

SONJA: Take lepe žnabeljce ima. Ti niso všeč?

MIHA: Briga me za njene žnabeljce. Nikoli je ne bom srečal v življenju.

SONJA: Kako pa lahko to veš?

MIHA: Kako neki? Ti računaš na večerjo z Bradom Pittom? Madona, pa saj bi lahko že prerasla puberteto.

SONJA: In kako je potem? V zrelih letih?

MIHA: Kurčevo čakanje. Če si dobil tako službo kot jaz.

SONJA: Potem je bolje ostati v puberteti, a ne?

MATEJA: A lahko greš, Sonja, prosim?

SONJA: Kam?

MATEJA: Dol z odra. Začeli bi radi. Z ambulanto. Ti ne igraš v tem prizoru, saj veš.

SONJA: Aja. Nisem vedela. Zakaj smo se pa potem tukaj zmenili? A nismo rekli ...

MATEJA: Sprememba načrta.

SONJA: Kje pa je Polde?

MATEJA: Sonja ...

SONJA: Že grem, no.

Sonja gre z odra.

MIHA: Še malo, pa ti bo uspelo. Kako boš pa to cvetko dobila dol? *Stopi do Zore*. Halo!

MATEJA: Daj, nehaj. Kakšen prasec si.

ZORA (*se delno predrami*): Kaj se dogaja?

MATEJA: Zora, predstava se je pričela.

MIHA: To ni res. Kakšni igralci neki!

ZORA (*zaspano in odsotno*): Oh, a res?

MATEJA: Bi ti lahko šla dol za zdajle, mogoče na kako pijačko ...

ZORA (*zelo odsotno*): Tako slabo se počutim ...

MIHA: Spokaj se dol! Zakaj je treba z enimi tako v vatki?

MATEJA: Ojoj, zdaj šele vidim, da si čisto zelena. A ti je slabo?

MIHA: Pa saj to ni res. Pa naj gre domov.

MATEJA: Bi šla domov?

ZORA: A je Polde že prišel?

MIHA: Kakšen Polde? Poldeta sploh ne bo!

ZORA: Kaj pa vsi ti ljudje ...?

MATEJA (*pokroviteljsko*): Saj ... če ti ... Če se res tako zanič počutiš. Končno bi pa lahko tukaj ležala. Saj se tematsko povezuje. Ona leži bolna, mi v ambulanti čakamo ... Matjaž, kaj praviš?

MATJAŽ (*zatopljen v branje časopisa*): A?

MIHA: Stara, noben te ne jebe.

MATEJA: Pravim, da po mojem ne bi bilo tako narobe, če bi Zora tukaj ležala. Slabo se počuti ...

MATJAŽ: Kar se mene tiče ...

MATEJA: Ne kar se tebe tiče, kar se predstave tiče ...

MIHA: Zakaj bi pa eni imeli take privilegije? Vi ste pa res profesionalci.

MATEJA: Dovolj! Začeli bomo. Zora, ti kar tukaj leži. Bomo potem videli, kako s tabo, a prav?

MIHA: Enkrat bom menjal službo.

MATEJA: Dragi gledalci, spoštovane gledalke ...

MIHA: To ni res. Totalni amaterji.

MATEJA: Obveščam vas, da se bo predstava končno pričela.

MIHA: In to brez režiserja.

MATEJA: Želela bi, da odmislite vse zaplete pred pričetkom predstave.

MIHA: Ta bo pa težka.

MATJAŽ: A lahko nehaš, Miha. Prav težek si že. Pusti jo, da pove.

MIHA: Se opravičujem. Mislil sem samo, da bi bilo fer, da ljudem povemo, da bo igra tekla brez taktirke ...

MATJAŽ: Kaj pa ima to za njih veze?

MIHA: Kaj ima veze?

MATEJA: Nehajta, prosim. Spoštovane gledalke, dragi gledalci ...

Luč ugasne.

MATEJA (*iz teme*): Predstava se bo pričela. Smo v ambulanti. V čakalnici.

MIHA (*iz teme*): Res učinkovito. Taki podnapisi.

MATEJA (*iz teme*): To govorim zato, ker scena še ni narejena. Za kar se vam ...

Luči se prižgejo.

JERNEJ (*se zasmеji*): Tone, ti pa si za šale.

MATEJA: ... iskreno opravičujem. Igrati bi namreč morali nek drug prizor, v katerem ... Ah, to ni pomembno ...

MIHA: Povej še, da čakamo Poldeta. Naj se ve.

MATEJA: Naše čakanje ni pomembno.

MIHA: Ne naše. Vsi čakamo. Končno tudi oni.

MATJAŽ: A lahko samo nekaj?

MATEJA: Kaj, Matjaž?

MATJAŽ: Kdo bo pa medicinska sestra?

MATEJA (*zmedeno*): Pa res. Lahko bi bila Sonja. Ali Lidija. Jernej, a greš, prosim, po eno od njiju?

JERNEJ: Zakaj pa ravno jaz?

MATJAŽ: Pojdi že. Ljudje bodo imeli počasi vsega dovolj.

Jernej odide.

MIHA: Zdaj bomo morali pa še tega cepca čakati.

MATEJA: Samo še trenutek, dame in gospodje.

MIHA: Ne bodi tako slavnostna. V tem kaosu izpadeš prav smešna.

MATEJA: Kako pa ti izpadeš? Kdo rešuje situacijo?

MIHA: Te situacije se ne da več rešiti.

MATEJA: Dobro, potem pa je najbolje, da se ljudem vrne denar in gredo lepo domov.

MIHA: Ja, se strinjam.

MATJAŽ: Dajta se umirit. (*občinstvu*) Samo še trenutek ...

MATEJA (*zares jezno Mihi*): Zdaj imam pa tudi jaz dovolj! Trudim se in trudim, pa se vedno nekdo najde, ki vse zajebe! Odkar so ljudje prišli noter ... Ne, še prej ...

MATJAŽ: Mateja ...

MATEJA: Ne, Matjaž, zdaj bom pa še jaz svoje povedala ...

MATJAŽ: Mateja ...

MATEJA (*Mihu*): ... že ves čas ... si ti tisti rušilni element.

MIHA: Jaz?

Matjaž začne spet brati časopis.

MATEJA: Ti, ja. Zdaj se pa tudi meni zdi prav, da ljudje izvejo ...

MIHA: A jaz zamujam?

MATEJA: Ne, da zamujaš ...

MATJAŽ (*med branjem časopisa*): Zdaj si pa usekala mimo. Zares mimo.

MATEJA: A tebi se ne zdi prav ...?

MATJAŽ: Ne. Ker to se ljudi ne tiče.

MATEJA: To je res, ampak ...

MATJAŽ: Nič ampak. Zaneslo te je predaleč.

MATEJA (*na robu solz*): Mene?

MATJAŽ: Tebe, ja.

MATEJA: Zakaj pa temu kretenu nič ne rečeš?

Matjaž bere časopis, Miha kadi. Tišina.

MIHA: Pa kje hodi ta cepec zdaj?

MATEJA (*prične jokati*): Potem pa jaz izpadem trapasta.

MATJAŽ: Nehaj s tem. Na odru smo.

MATEJA: Briga me. Zdaj me pa res briga!

Jernej se vrne.

JERNEJ: Nobene nisem našel. Ne vem, kam sta šli.

MIHA: Pa bi pripeljal eno hosteso. A si rekel kaki?

JERNEJ: Hostesi?

MIHA: Seveda nisi. Bučman, kot si ...

MATEJA (*vsa iz sebe, v joku*): Poglejte, kako se ta človek obnaša! (*občinstvu*) Tak je do vseh. Pa saj vidite. Nemogoč človek. Nemogoč.

Luči ugasnejo.

MATEJA (*iz teme*): Tone, ne seri. Jaz se ne grem več. Jaz grem domov. Dovolj imam.

Tišina. Iz teme se sliši hlipanje.

TONE (*iz zakulisja*): A si se pomirila?

MATJAŽ: Daj že prižgi.

TONE (*iz zakulisja*): A ste našli medicinsko sestro?

MATJAŽ: Bomo brez nje.

TONE (*iz zakulisja*): Kar brez?

MIHA (*iz teme poje*): »In še danes me zanima ... če so medicinske sestre ... spodaj res brez ... ajajaj ajajaj ... čisto brez ...«

MATEJA (*iz teme*): Kreten brez primere!

Luči se prižgejo.

Tišina. Matjaž, Mateja in Jernej sedijo, Miha hodi po prostoru. Matjaž odloži časopis.

MATJAŽ: Ti začneš, Miha.

MIHA: Kje pa je šepetalka?

MATEJA: Kak kreten.

MIHA: Res smo navadni amaterji.

MATJAŽ: Miha ...

MIHA: Prav zares ne razumem, kako se ne morejo držat reda. Čisto preprosto je. Saj se ve, koliko časa se v povprečju potrebuje za enega pacienta. Ne razumem, kako jim je lahko to tako težko.

MATJAŽ: Mislim, da obstaja nek red.

MIHA: Takšen, ki ga nihče ne razume.

MATJAŽ: Ljudje so naročeni, obstaja vrsta.

MIHA: Jaz sem bil naročen ob devet nič nič. Točno ob devetih. Zdaj pa je ura ...

MATEJA: Jaz nisem rekla, da se grem to igrico.

MATJAŽ: Ljudje hočejo.

MATEJA: Kako veš, da hočejo?

MIHA: Potem boš pa meni govorila, da sem rušilni element.

Tišina.

MATJAŽ: Mateja ...

Tišina.

MATEJA (*igra*): Mogoče se je kaj zakompliciralo.

MIHA: Pa to je res čisto trapasto.

JERNEJ (*igra*): Jaz pa recimo nisem bil naročen.

MIHA: Mislim ... Samo malo. Kaj pa če bi ljudi vprašali?

MATEJA: Kaj bi jih pa vprašali? Ti nisi resen.

MIHA: Vi verjamete, da tole deluje?

MATEJA: Saj ne moremo, če je ta zraven.

MATJAŽ: Ti bi vprašal ljudi. Pa daj. Boš videl, da so čisto nemi. Ljudje so prišli gledat predstavo.

MIHA: Kako sploh še lahko govoriš o predstavi? To je noro. Do zadnjega bomo blefirali. Ali kaj? Saj je jasno. Vse je šlo v kurac.

MATEJA: Dajmo se odločit. Gremo domov ali nekaj naredimo.

MATJAŽ: Moramo jim dat, kar hočejo.

MIHA: Hočejo, hočejo. A verjameš, da sploh vejo, kaj hočejo?

MATJAŽ: Predstavo. Več ne vejo.

MIHA: Karkoli torej? Gledališče pa res ima svoj smisel.

MATJAŽ: Dobro. Miha, si noter ali nisi?

MIHA (*igra*): Zato je tako. Zaradi takih, kot ste vi.

MATEJA: A je kdo pomislil, da je Miha tudi privat tak, kot je ta njegova vloga?

MIHA: To ni res. Dajmo to trapo ven.

MATJAŽ: Mateja ...

MATEJA: Prej mi je rekel: 'Zaradi takih, kot si ti, potem vedno vse obstane na mrtvi točki.'

Se spomniš, Matjaž? Točno to je rekel.

MIHA: Še vedno tako mislim. V tem kaosu se mi gremo igro. Kdo nam pa sploh še verjame?

Ljudem je jasno, da je tukaj vse narobe. Taki, kot si ti, se pa še kar pretvarjate.

MATEJA: Jaz sem že rekla, da lahko grem domov.

MIHA: Kaj pa tvoji slavnostni nagovori?

MATJAŽ: Takole pa res ne bomo prišli nikamor.

MATEJA: Kaj je narobe z njimi? Bi jih pa ti imel.

MIHA: Kdo pravi, da so sploh potrebni? Od kod ti ta ideja?

MATEJA: Drugače pa ne bi bilo čisto nič jasno.

MIHA: Pa saj še vedno ni.

MATJAŽ: Nagovore smo že dali čez, ljudje hočejo predstavo.

MIHA: Pa saj jo imajo. Danes jih bolj zanimajo resničnosti šovi kot pa neka umetniška fikcija. Kdo sploh še verjame v umetnost? Pa drama. To je čisto mimo.

MATJAŽ: Jernej ... ti si.

JERNEJ: Kaj že?

MATJAŽ: O tem, kako so eni naročeni ... Oprostite ...

JERNEJ (*igra*): Oprostite, če človek nenadoma zboli, tega pač prejšnji teden ni mogel vedeti.

Tišina.

MATJAŽ: Miha ... Lista ...

MIHA: Točno, zdaj sem se spomnil. Bodi ti šepetalka. Ah, pa saj že opravljaš to vlogo.

Oprosti, nisem opazil.

Tišina.

MIHA (*igra*): Ne govorim o prejšnjem tednu. Lahko bi se seznam naredil isti dan. Za ta dan.

Povsem preprosto: zjutraj ste verjetno vedeli, da boste šli k zdravniku. Poklicali bi, preden ste se odpravili sem. In se naročili.

JERNEJ: Pa bi prišel na vrsto, če bi bili taki, kot ste vi, že naročeni in bi bili vsi termini danes že zasedeni?

MATJAŽ: Res je tako. V nekaterih poslih je preprosto preveč strank. Ali pa je specialistov premalo. Mislim, da potrebujemo več zdravnikov.

MIHA: Pa ja. Še več zdravnikov, več policajev, več sodnikov ... Več javnih služb. Kdo pa bo vse to plačeval? Mi, gospodarstveniki. Prepričan sem, da ste tudi sami v neki javni službi. Se motim?

MATJAŽ: Mislim, da vaša slaba volja nima nobene zveze z mojim poklicem.

Tišina.

MATEJA: Res pa je, da je čudovit dan. In človek bi bil veliko raje zunaj na svežem zraku kot pa tukaj. (*se zasmije*)

JERNEJ: Če je človek res bolan, je tako ali tako priklenjen na posteljo ali pa vsaj obsojen na zaprt prostor.

MATEJA: No, to je verjetno odvisno od bolezni.

Mateja vstane, da bi stopila k Zori, Matjaž jo cukne za obleko. Zora trdno spi.

MIHA: Dejstvo je, da večina pacientov hodi sem zaradi dolgčasa. Zdravnik bi moral take preusmeriti na kakšen drug naslov.

MATJAŽ: Na kakšno drugo javno službo, na primer.

MIHA: Ne, ni potrebno, da je javna služba. Lahko gre za povsem komercialne oblike duševne pomoči. Kaj pa je flikniti tistih nekaj jurčkov za nekaj, kar ti res koristi? Ampak ne, dokler se dobi zastoj in noben ne protestira, bo tako tudi ostalo.

Tišina.

MATEJA: Kako pa lahko vi sodite o tem, kako bolani ali zdravi so drugi ljudje?

MIHA: Saj jih vidim. Nič jim ni. Tudi vi ste na primer videt zdravi.

MATEJA: Ne bi vam razlagala o svojih zdravstvenih težavah, ampak danes konkretno sem tukaj z možem, če smo že pri tem.

MIHA: Vsaj to. Eden manj.

MATEJA: Eden manj?

MIHA: V čakalni vrsti. (*Matjažu*) Ste vi naročeni pred mano?

MATJAŽ: Jaz sem naročen ob devet trideset.

MIHA: Še dobro. Dva manj. (*Jerneju*) Vi pa ... gotovo boste prišli na vrsto pred mano.

Čeprav ste ravno prišli. Ker ste tako ... bolani.

JERNEJ: Ja, slabo se počutim. In upam, da bom čim prej na vrsti ...

MIHA: Kar upajte. Ampak tukaj vse traja. Saj boste videli.

Tišina.

MATEJA: Vi ste zelo nestrpen človek.

MATJAŽ: Mateja ...

MATEJA: Ne. Prav je, da to povem. Gospod se izredno nevljudno vtika v ljudi, s katerimi nima nobenega opravka.

MIHA: Nimam opravka? Zaradi drugih ljudi sem prisiljen čakati. In jaz nimam časa na pretek kot nekateri. Moja uspešnost je odvisna od mene, od nikogar drugega. Nisem pijavka na hrbtih davkoplačevalcev. Sem tisti, ki take pijavke futra. In zares je žalostno, da se takih stvari noče videti, da se jih ignorira. In ne samo to, take, kot sem jaz, je treba neprestano za ... oprostite izrazu ... zajebavati.

MATEJA: Kdo pa vam kaj hoče?

MIHA: Kdo mi kaj hoče? Vsi. Vsi nekaj hočejo od mene. Država hoče denar. Pijavke so lačne. Pijavke so željne papirjev, dolgčas jim je ... Hočejo, da poročam. Kar naprej, poročaj ... in bognedaj, da je kakšen račun narobe. Potem ... Ta država je obup. Noben pa ne zna ... noče videti, kdo je v resnici tisti, ki nosi denar v hišo. Od koga živi naša država? Od policajev? Sodnikov? Zdravnikov?

MATEJA: Zdravniki morajo biti. Tudi vi jih potrebujete. Sicer ne bi bili tukaj.

MIHA: Nisem rekel, da jih ne potrebujemo. Gotovo pa bi se dalo kaj ... marsikaj narediti na učinkovitosti tega sistema.

JERNEJ: Saj se dela tudi na tem. Zato je potrebno veliko služb, ki delajo analizo ...

MIHA: Še boljše. Službe za analiziranje in podajanje poročil. Javne službe za zbiranje in proučevanje megle.

Na odru ugasne luč.

MATJAŽ (*zavpije iz teme*): Tone!

Luč se spet prižge.

TONE (*iz zakulisja*): Zmotil sem se.

MATEJA: Kaj če bi poklicali Poldeta?

MATJAŽ: Igraj zdaj.

MATEJA: Saj vidiš, da je vse narobe.

MATJAŽ: Bomo potem.

MATEJA: Kdaj potem? A veš, kaj imam zdajle za povedat? Miha in njegov poklic. Tukaj gor ga imam. Kaj če bi šla katera od onih dveh poklicat.

MIHA: To ni vse skupaj nič.

JERNEJ: Onih dveh ni nikjer.

MATEJA: Pa Tone?

MATJAŽ: Pusti Toneta.

MATEJA: Kaj pa kdo iz publike? Lahko bi ...

MATJAŽ: Mateja ...

MATEJA (*igra*): Vi pa res ne cenite nobenega drugega poklica razen svojega.

MIHA: Moj poklic je konkreten. Moja služba ni nobeno filozofiranje. Jaz ne živim na tujih hrbtih. Imam mirno vest, gospa, to lahko rečem.

MATEJA: Tudi jaz jo imam. In verjetno tudi še kdo drug.

MIHA: Vsi jo imajo. Saj v tem je problem.

MATEJA: Vi imate problem. Z drugimi. Uboga vaša žena, če jo imate. Stavim, da vas je pustila. Težko si predstavljam žensko ...

MIHA: Zdaj smo pa res šli malce predaleč, se vam ne zdi?

MATJAŽ: Sami ste začeli.

MIHA: Nič nisem rekel o vajinem odnosu. Ki je tako ... čudovit.

MATJAŽ: V redu je.

Matjaž objame Matejo, oba se zadovoljno nasmehmeta.

MATEJA: Veste, ni tako preprosto živeti v skupnosti. Potrebna so prilagajanja ...

MIHA: Nihče vas ni prosil za zakonske nasvete.

MATEJA: Ne govorim samo o zakonskih zvezah. Tudi sicer. Potrebna je velika mera strpnosti.

MIHA: Ne vem, zakaj bi morali ljudje trpeti.

MATEJA: Ne pravim, da bi morali trpeti.

MIHA: Govorite o strpnosti, pomeni prav to, potrpeti.

MATEJA: Tudi. Ne mora biti vedno po naše. Kam bi pa prišli? (*se zasmije*) Kako bi pa bilo, si predstavljate, po moje ali po vaše?

MIHA: Mislim, da se ljudje lahko uskladimo, če obstaja sistem. Potem ni več vprašanj.

MATEJA: Še vedno bi bilo v tem sistemu nekaterim bolj prav kot drugim. Kdo bi torej imel glavno besedo?

Miha vstane, iz jakne vzame cigarete in se obrne, kot da odhaja, Mateja skomigne Jerneju.

MATJAŽ: Ne vem, zakaj moraš drezat ... Kaj ne vidiš ...

Miha stopi korak nazaj, kot da se vrača.

MIHA: Grem ven na cigareto. Da ne bo pomote, kmalu bom nazaj. Če me bodo klicali ...

MATEJA: Bomo povedali, da ste zunaj.

MIHA: Hvala.

Miha odide na stran odra.

MATEJA: Človek je psihopat.

MATJAŽ: Zato pa ti pravim ...

MATEJA: Kaj pa naj? Zanima me ...

MATJAŽ: Zanima te ...?

MATEJA: Ja ... Mislim, ne da me ne vem kako zanima. Samo po sebi. Ampak trenutno ... tukaj čakamo ... kaj pa naj bi? Pogovarjamo se pač.

MATJAŽ: Ne razumem, zakaj je slab pogovor boljši od tišine.

MATEJA: Zakaj se ne bi smela pogovarjat?

MATJAŽ: Nisem rekel, da se ne bi smela ...

MATEJA: Kaj pa potem? Malo čebljamo ... da nam ni dolgčas. Tako ali tako čakamo. Sicer pa je sam začel. Nisem bila jaz tista.

MATJAŽ: Lahko bi odnehala. Če bi hotela. Ampak nisi. Nasprotno. Zadeva ne bi prišla tako daleč ...

JERNEJ: Oprostita, da se vmešavam, toda osebno mislim, da se ni zgodilo nič hudega.

MATEJA: Seveda, nič hudega se ni zgodilo. Matjaž, ne vem, zakaj jemlješ stvari tako resno. Nasploh. Kakšne stvari so ...

MATJAŽ: Kar tako v tri dni, a ne?

MATEJA: Veš kaj, ne bova o tem.

Tišina.

JERNEJ: Saj tudi jaz ne razumem, kako to, da tako dolgo traja.

MATEJA: To ni še nič. Vi ste ravno prišli. Midva pa čakava ... Ob devetih sva prišla. Za vsak slučaj. V bistvu je bilo to nesmiselno. Ampak mož ... Matjaž je rad točen. Ali pa raje pride malo prej. Poklicna deformacija, saj razumete.

MATJAŽ: Mateja, prosim ...

MATEJA: Kaj? Se spet ne smem pogovarjat? Ali se lahko pogovarjam samo o nekaterih stvareh. Potem pa povej, o čem se lahko pogovarjam.

Tišina.

MATJAŽ: Ne razumem, zakaj bi bila točnost deformacija. Če pa si reden zamudnik, si pa normalen. Kakšna je tukaj logika?

MATEJA: Matjaž, ti si ... ti pretiravaš v tem. Saj vidiš, da nama ni nič koristilo, da sva prišla prej.

MATJAŽ: Tokrat nama ni. Ampak nikoli ne veš. Medtem ko zamude definitivno so problematične, marsikaj lahko dokončno zamudiš. Sama to najbolje veš.

Tišina.

MATJAŽ: In ne vem, kako ti nikakor ne morem dopovedat ...

MATEJA: Ne bi zdaj o tem. *(se nasmehne Jerneju)*

MATJAŽ: A o tem pa ne bi? Ko pa se govori o meni ...

MATEJA: Tudi o tebi ne bova. Okej?

Tišina.

JERNEJ: Hecno res, da se nič ne premakne. Že jaz čakam ... pa tudi drugih pacientov ni. Sta morda videla koga, ki je vstopil? Je sploh kdo noter?

MATEJA: Nič nisva videla. Na žalost. Mislim, odkar sva prišla, ni šel nihče noter. Niti ven.

JERNEJ: Čudno.

Tišina.

JERNEJ: Upam, da to ne pomeni, da zdravnika ni. Ne vem, zakaj potem sestra sprejema izkaznice? Nič ni rekla. Je vama kaj rekla?

MATEJA: O čem?

JERNEJ: Karkoli. Da je kaj narobe. Da ni zdravnika. Da bo za čakat.

MATEJA: Ne. Nič ni rekla.

JERNEJ: Hm. Čudno.

Tišina.

JERNEJ: Pravzaprav niti ne pride ven. Lahko bi prišla kaj pogledat. Se vama ne zdi?

MATEJA: Ja, res je, lahko bi prišla.

JERNEJ: Mislita, da je kaj narobe?

MATJAŽ: Ne vem, zakaj ste vsi tako panični. Saj bo, pomirite se.

JERNEJ: Oh, saj nisem živčen, samo sprašujem se, kaj bi lahko bil vzrok ...

MATJAŽ: Ne poznamo ga. To pa še ne pomeni, da ga ni.

JERNEJ: Hm. Ja. Mogoče res.

Tišina.

JERNEJ: Ampak je res čudno. Morata priznat. Se vama ne zdi?

MATEJA: Meni se zdi čudno. Saj sem rekla. Ampak ne vem, kaj bi lahko naredili.

JERNEJ: Mogoče bi pa lahko ...

Vrne se Miha.

MIHA: Kaj je zdaj to? Še vedno isto? Nič novega?

JERNEJ: Nič novega.

MIHA: Pa saj to je noro. Temu je treba naredit konec.

Miha potrka po vratih. Nekaj časa se ne zgodi nič. Potrka še enkrat, močneje.

MIHA: Dobro, kaj bomo pa zdaj?

MATJAŽ: Mateja, skoči tja in igraj sestro. Odpri vrata z druge strani.

Mateja odpre vrata od zadaj.

MATEJA: Kaj že moram reči?

MATJAŽ: Počakajte, da vas pokličemo.

MATEJA (*kot sestra*): Počakajte prosim, da vas pokličemo.

MIHA: Toda ...

Mateja sunkovito zapre vrata. Potem pa pride nazaj na svoj sedež.

MIHA: Saj to je noro. Cel dopoldan bo šel zaradi teh k... klinčevih dohtarjev. Kaj si privoščijo, to je noro. Ljudem kradejo čas. In to mirno, brez vsake slabe vesti. Kriminal pri belem dnevu. Karavana pa gre naprej. V tem je problem. To sem govoril.

Tišina.

MIHA: Problem je v tem, da je v tej državi nekaterim vse dovoljeno. Nekateri privilegirani kadri ...

MATEJA: Oprostite, nekateri bi želeli imeti malo tišine.

MIHA: Opa, oprostite gospa. Vas motim s svojo prisotnostjo?

MATEJA: Precej agresivni ste. Saj sem že rekla.

MIHA: Kaj pa vam hočem? Se počutite ogroženo?

MATEJA: Onesnažujete zrak s svojim neokusnim zvokom ...

MATJAŽ: Mateja, prosim ...

MATEJA: ... in pomeni.

MATEJA (*Matjažu*): Ta človek me bo spravil ob pamet. Zmešalo se mi bo.

MIHA: Kaj pa je, gospa? Kaj sem zdaj naredil narobe? Se ne smem premikat? Ali je problem že v tem, da sem sploh prisoten? Ste mogoče ... premalo strpni. Drugače rečeno, ste morda nestrpni ... gospa ...

MATJAŽ: Gospod, pogledjte. Situacija je pač takšna, da smo prisiljeni čakati. Vsi smo na istem. Vi pa ste celo prvi na vrsti. Kar pomeni, da bomo morali nekateri čakati še več časa kot vi. In v takšnih situacijah ...

MIHA: Ja, ja.

MATJAŽ: Je pač tako, da moramo vsi nekoliko potrpet ...

MIHA: Pa smo spet tam. Torej tudi vi mislite, da človek mora trpeti.

MATEJA: Pa saj to ni res. Matjaž, greva, ne zdržim več.

MIHA: Pa pojdiva, Matjaž ... pardon, gospod Matjaž ... vaša draga ... najdražja ne zdrži več. Nestrpna je, morda potrebuje kakšno obliko duševne pomoči ...

MATEJA: Veste kaj, to je pa višek.

MATJAŽ: Gospod, prosim vas, da se prenehate vtikat v naša življenja.

MIHA: Vtikati, kdo se pa vtika?

MATJAŽ: In da prenehate biti žaljivi.

Tišina.

MIHA: Jaz nimam nič z vami. In po pravici povedano, mi tudi ni do tega, da bi kaj imel.

MATJAŽ: Potem pa je sploh v redu. V tem smo si enotni. Me veseli.

Tišina.

MATJAŽ (*čez nekaj časa Mateji prijazno*): Draga, si se morda spomnila, da bi mi včeraj potrdila izkaznico ...

MATEJA: Še to. Torej sploh ni potrjena?

MATJAŽ: Saj sem te prosil. Si pozabila?

MATEJA: Veš kaj, točno veš, da imam tudi sama ogromno ...

MATJAŽ: Prosil sem te in si to sprejela. Če bi rekla ...

MATEJA: Sam moraš mislit na svoje stvari.

MATJAŽ: Če ne bi sprejela ...

MATEJA: Zakaj mi sploh daješ ...

MATJAŽ: ... Čakaj, da povem do konca ... če ne bi rekla ... če ne bi rekla, da boš ... čakaj, prosim ... če nekaj govorim ... dovoli ... če ne bi rekla, da boš to naredila ...

MATEJA: Veš, kdaj si me ujel ...

MATJAŽ: Če ne bi ...

MATEJA: Točno to je bilo. Izkoristil si priložnost in mi ... podtaknil si mi to.

MATJAŽ: Odrasla oseba si, lahko bi rekla ... imela si vse možnosti, da rečeš, da ne boš ...

MATEJA: Ni res.

MATJAŽ: Vedela si, kako je bilo z mano ... včeraj ...

MATEJA: Pa si ti vedel, kako je z mano ...?

MATJAŽ: Pravim samo to, da če bi rekla ...

MATEJA: Dovolj je tega. Zakaj ne greš zdaj, namesto da se tukaj pregovarjava?

MATJAŽ: Hočem samo povedat, da če bi rekla, da tega ne boš naredila, bi to naredil sam.

Preprosto. Tudi če nisem imel časa. Ampak ti si rekla ...

MATEJA: Nič nisem rekla.

MATJAŽ: Rekla si ...

MATEJA: Pojdi zdaj, preden si na vrsti ...

Tišina.

MATEJA: Sicer pa ... ali ni izkaznica notri ...

JERNEJ: Seveda. Izkaznice smo že predali. Verjetno tudi vidva.

MIHA: Seveda smo jih predali. To je bilo vse, kar se je zgodilo.

MATJAŽ: Sestra bi verjetno že ugotovila ...

MATEJA: Točno tako.

MATJAŽ: Kaj potem?

MATEJA: Kaj?

MATJAŽ: To pomeni, da je potrjena?

MATEJA: Očitno.

MATJAŽ: Me zajebavaš?

MATEJA: Ne. Nič te ne zajebavam.

MATJAŽ: Kaj pa potem? Si potrdila ali nisi?

MATEJA: Prej sva šla, zjutraj, se ne spomniš?

Tišina. Miha se nekoliko kasneje glasno zakrohota.

MIHA: Torej le niso vsi tako urejeni in mirni, kot se delajo.

Tišina.

MIHA: Zanimivo.

MATJAŽ: Gospod ...

JERNEJ: Vsi smo iz mesa in krvi.

MIHA: To. Vi pa ste gotovo učen človek.

MATEJA: Matjaž, to je višek! Greva.

MATJAŽ: Si znorela? Zakaj sva pa potem čakala? Da bi zdaj šla? Kar tako? Niti slučajno.

MATEJA: Kako pa veš, da bova na koncu tudi dočakala?

MATJAŽ: Seveda bova. To ni vprašanje.

MATEJA: Kako si lahko tako prepričan? V takih okoliščinah ...

Mateja vstane in se sprehodi po čakalnici.

MATJAŽ: Pa ne zdaj še ti.

MATEJA: Kaj še jaz?

MIHA: Gospod, vaša gospa soproga je ... pardon, postaja ... oprostite, če se bom spet malce vtaknil ... nestrpna. Storite vendar nekaj, da ne bo več trpela.

MATJAŽ: Prav kmalu bom res kaj naredil, če bo šlo tako naprej.

MATEJA: Daj, Matjaž, prosim ...

MATJAŽ: Ne nori. Pomiri se.

Mateja potrka po vratih, toda odziva ni, zatemnitev.

MATJAŽ (*iz teme*): Kar dobro nam je šlo.

JERNEJ (*iz teme*): Kaj bomo pa zdaj?

TONE (*iz zakulisja, še vedno v temi*): A prižgem luč?

MATEJA: Počakaj še malo, da se zmenimo.

Tišina. Sliši se nerazločen šepet z odra.

TONE (*iz zakulisja, še vedno v temi*): A naredimo pavzo?

MATEJA (*iz teme*): Ne. Prižgi luč, da vidim, kako je z Zoro.

Luč se prižge. Mateja stopi k Zori.

MATEJA: Matjaž, čisto bleda je. Kaj če sploh ni več živa. Tole po mojem ni več hec.

MATJAŽ: Ne paničari.

MATEJA: Ne, res. Mislim, da bi morali poklicat rešilca. (*gledalcu Matjažu*) Bi vas lahko prosila ... Če ste spet tako prijazni. Se opravičujem.

GLEDALEC MATJAŽ (*vzame mobitel*): Ni problema ...

Gledalec Matjaž tipka po mobitelu. Mateja hodi med publiko proti njemu.

MATEJA: Joj, kako ste vi prijazni, gospod. Se opravičujem, res ...

GLEDALEC MATJAŽ: Upam, da ...

Mateja pride že čisto do gledalca.

GLEDALEC MATJAŽ: Gospa, se opravičujem, žal nimam signala.

MATEJA: Joj, ne. A res? To ni mogoče.

Mateja obstane pred gledalcem Matjažem.

MATEJA (*mu poda roko*): Mateja.

GLEDALEC MATJAŽ (*vstane in ji seže v roko*): Matjaž. Me veseli.

MATEJA (*se zasmeje*): Mene tudi ... Ste vedeli ... Da je tudi ... še enega Matjaža imamo ...

GLEDALEC MATJAŽ: No ...

MATEJA (*Matjažu na odru*): Matjaž ... Slišiš? Še en Matjaž. Ni to naključje?

MIHA: Težko naključje. Matjažev je pa res malo.

MATEJA: Hvala, da ste bili tako prijazni ...

GLEDALEC MATJAŽ: Mogoče bi pa lahko zunaj poskusila ...

MATEJA: Kako to mislite, zunaj?

GLEDALEC MATJAŽ: Mislim zunaj. Zunaj gledališča.

MATEJA: Potem pa to ne bo več gledališka predstava. A ne?

Mateja, Matjaž in Miha se pričnejo krohotati.

MATEJA (*gledalcu*): Hvala vseeno za vašo prijaznost. Pa kdaj drugič.

Mateja gledalcu še enkrat poda roko in se vrne na oder.

MATJAŽ: Mateja, mogoče pa zares pogledaj, kako je z Zoro. Da ni res bolna.

MIHA: Kaj bo bolna. Bolnico igra. Mogoče je pa zaspala. To je pa možno.

MATEJA: Zdaj si pa že ti čisto noter padel, kaj, Matjaž?

MIHA: A prinesem kavo?

Mateja stopi k Zori. Matjaž lista časopis.

MATEJA: Zora. Lahko se zbudiš.

MIHA: Grem po kavo.

Miha odide.

MIHA (*iz zakulisja*): Bom pogledal, kje so oni trije.

MATEJA: Zora. Zbudi se. Ej. Lahko se zbudiš. Končali bomo.

Zora se ne premakne.

MATEJA (*zaskrbljeno*): Matjaž, z Zoro nekaj ni v redu.

MATJAŽ: Spi, ne? Saj sta rekla.

MATEJA: Ne, ni samo to. Ne zbudi se. Pridi pogledat.

MATJAŽ: Kaj bom hodil. Pusti jo na miru.

MATEJA: Ne vem, mogoče bi pa vprašali, če je tukaj kakšen zdravnik.

MATJAŽ: Ah.

Lidija in Sonja se prikrohotata na oder.

SONJA: Sva slišali, da cele šale pokate tukaj. Kako se pa kaj ljudje odzivajo?

MATEJA: Mislim, da ni več smešno. Z Zoro je nekaj narobe.

LIDIJA: Seveda, tako ste dolgočasni, da je globoko zaspala.

Na oder pride dramaturg. Vsi se zresnijo.

DRAMATURG: Kaj se pa greste?

Tišina.

DRAMATURG: Vprašal sem, kaj se greste? Ste požrli jezike?

Vrne se Miha.

MIHA: Kje je pa Polde?

DRAMATURG: Polde pride. Kaj se pa vi greste?

MIHA: Igramo.

DRAMATURG: Igrate se.

MATJAŽ: Odigrali smo en cel prizor.

DRAMATURG: A tako? Da ste? Kako pa je to izpadlo v tem kontekstu?

MIHA: Precej trapasto. To moramo priznat. Ampak nimaš kaj.

DRAMATURG: Nimaš kaj? Da nimaš kaj? A, tako.

MATEJA: Kaj bomo zdaj naredili?

DRAMATURG: Mene vprašaš? Kako pa ste zmenjeni s Poldetom?

Tišina.

DRAMATURG: Kako ste bili dogovorjeni?

MIHA: Čakamo Poldeta.

DRAMATURG: Ne morete čakati Poldeta, če so ljudje že v dvorani. Ne se zajebavat. Če za to izve direktor, bomo vsi ob službe.

SONJA: Kaj pa naj bi naredili?

LIDIJA: Saj ... Mateja je predlagala čakalnico ... potem ...

DRAMATURG: Dobro. Pustimo zdaj to.

MIHA: Moram na sekret.

DRAMATURG: Ne zdaj.

MIHA: Ne morem, stari, ne morem. Moram it.

Miha gre z odra in mimo občinstva ven.

DRAMATURG: Kje je pa Gregor?

MIHA (*iz dvorane*): 'Minister Gregor pa nič.' Hecam se. Bom pogledal, če ga kje najdem.

MATEJA: Pa globoko poglej, tudi pod robom, mogoče se je tja skrila.

Mateja, Sonja in Lidija se zasmejijo.

DRAMATURG: Vidim, da ste totalno neresni. Ljudje vas imajo po mojem že povsem čez glavo.

SONJA: Jaz mislim, da bi jih s kakim erotičnim prizorom še lahko malo zainteresirali. Kaj mislite ostali?

MATEJA: Ne vem, če jih še lahko s čim pritegnemo. Mislim, prepričamo. Tole smo po mojem ...

DRAMATURG: Ta predlog mogoče ni tako slab. Ali pa je vsaj najmanj slab od vseh slabih. *Na oder se vrne Gregor.*

GREGOR: Kaj dogaja? O, poglej, kdo je prišel. Kje je pa Polde?

DRAMATURG: Ravno prav. Kar slecite se.

GREGOR: A zdaj se pa slečemo?

DRAMATURG: Ugotovili smo, da lahko samo še erotika reši situacijo.

GREGOR: Meni je prav.

Igralci se pričnejo slačit.

DRAMATURG: Pa saj imate spodaj garderobo.

SONJA: Že, ampak mislili smo ...

LIDIJA: Tako bo hitreje ...

DRAMATURG: Kje imate pa brisače? Kje je rekviziter?

MATJAŽ: Nobenega ni. Brisaače so pa ...

LIDIJA: Jaz vem ...

Lidija odhiti v zakulisje in se hitro vrne z belimi brisačami.

MATEJA: Ne vem, kaj je to. Prej smo poskušali poklicati ... Po telefonu ... Ni signala.

DRAMATURG: Ne vem. To zdaj ni pomembno. Dajmo, pohitite. Ljudje čakajo.

Igralci se zaviti v brisače posedejo v savni. Jernej obsedi na stolu sredi odra.

LIDIJA (*Sonji*): Tukaj pride Miha. Ti sedi tjale.

DRAMATURG: Kaj je pa z Zoro?

MATEJA: Pojma nimamo.

DRAMATURG: Zakaj pa ne gre domov?

MATEJA: Ker ne more. Saj pravim, da smo hoteli poklicati ...

DRAMATURG: Zora.

Zora se ne odzove.

MATEJA: Če ti pravim, da spi. Nekaj ni v redu.

Miha se vrne v dvorano.

MIHA: Zora pač spi. Pustite jo že pri miru.

DRAMATURG: Groza. Kar sram me je, da sem sploh prišel v ta kaos.

MIHA: A tako? Kaj pa mi?

DRAMATURG: Dajmo, dajmo. Zakaj še nisi v savni, Miha?

Miha se hitro sleče, zavije v brisačo in pride v savno.

MIHA (*Lidiji*): No, ljubica. Pa sem tukaj. Si me že kaj pogrešala?

LIDIJA: Si si opral usta?

DRAMATURG: Dajta mir.

LIDIJA: Če je pa kadil.

DRAMATURG: Tone. Boš ugasnil luč?

MATEJA: Pa saj je čisto vseeno. Ljudje tako ne bodo več verjeli v iluzijo. Luč gor ali dol.

DRAMATURG: Tone!

MIHA: Ni ga, stari. Je šel na pir.

Igralci se zakrohotoajo.

DRAMATURG: Dobro. Mislim, ni dobro. Dajte začet.

Miha in Lidija se pričneta poljubljeni. Sonja si še namešča brisačo.

DRAMATURG: Stop.

Miha in Lidija nehata.

DRAMATURG: Dajte se vsi pripraviti. Sonja, a si?

SONJA: Sem.

DRAMATURG: Že nekaj časa ste v savni. Okej?

SONJA: Ja.

DRAMATURG: Začnimo.

Miha in Lidija se začneta poljubljati. Lidija se naenkrat umakne.

LIDIJA: To ni res. Kako obupen okus ima ta človek!

DRAMATURG: Zdaj pa dovolj.

LIDIJA: Res, no. Prej je kadil. Videla sem ga.

DRAMATURG: Briga me. Boš pač potrpeła.

MIHA: Boš pač potrpeła, ljubica. Pridi sem.

Miha hoče Lidijo objeti, Lidija se izmuzne.

LIDIJA: Kaj pa če ta del izpustimo?

MATJAŽ: Pa daj že nehaj nategovat.

Miha in Lidija se spet začneta poljubljati. Mateja se zasmije.

DRAMATURG: Kaj je pa zdaj spet?

MATEJA: Tako ji je odveč to poljubljanje ... Tako pravi. V bistvu pa bosta to petkrat naredila namesto enkrat.

Mateja in Sonja se zasmejita.

MIHA: Iz vaju govori samo ljubosumje.

MATEJA: Že mogoče. Ampak na tvojem mestu bi si raje predstavljala koga drugega, če bi igrala Lidijo.

Mateja in Sonja se spet zasmejita.

LIDIJA: Mene pa noben nič ne vpraša.

DRAMATURG: A se mene sploh kaj posluša ali gre ta vlak čisto po svoje?

MIHA: Stari, čisto po svoje in v PM.

DRAMATURG: Dajmo.

Miha in Lidija se poljubljata, Mateja in Sonja se spet hihitata.

DRAMATURG (*zelo resno*): Dovolj. To ni nič.

MATEJA (*prišepne Sonji*): Ubogi revež, on še vedno upa, da bo naredil red.

Mateja in Sonja se hihitata.

DRAMATURG: Kaj je zdaj to? Kaj? Mateja, Sonja, kaj je tako smešno?

MATEJA (*v smehu*): Ti misliš ... Mislim, tako si smešen ...

Sonja se smeje, potem pritegne še Lidija.

DRAMATURG: Jaz sem smešen?

MATEJA (*v smehu*): Ne me narobe razumet ... Joj, oprost. To čisto drugače izpade ...

SONJA (*v smehu*): Gre samo zato ...

Zdaj se hihitajo že vsi igralci.

MIHA: Stari, stvar je v tem, da smo vsi smešni.

DRAMATURG (*še vedno resen*): Ne razumem. Kaj se vam zdi tako smešno?

MIHA (*v smehu*): Ker ti ... še vedno verjameš ...

MATEJA: Stvar je v tem, da je v bistvu čisto vseeno, če se midve zdaj ta petič ali kolkič zraven smejeva ali ne. Razumeš?

DRAMATURG: Ne.

Igralci se smeji.

MATEJA (*hoče resno, pa ji gre na smeh*): Glej, ker ljudje so že tako ali tako (*njene besede prekinja nenadzorovan smeh*) videli, da ... da ... da ...

DRAMATURG: Očitno ste povsem samozadostni. Lahko grem domov.

Dramaturg se obrne, da bi odšel.

MATEJA: Počakaj! Da povem.

Mateja se poskuša zresniti, dramaturg ustavi korak.

MATEJA: Hotela sem reči, da ... kaj že ... Joj, Matjaž, kaj že?

Vsi igralci v savni se spet smejiyo.

MATJAŽ: Kako naj vem?

Dramaturg resno čaka. Mateja poskusi še enkrat.

MATEJA: Glej, Evgen. Stvar je v tem, da so ljudje ... mislim publika ... že videli, kako naj bi se prizor začel ... midve ... s Sonjo ... sva ga malo ...

SONJA: Nama je šlo pač na smeh.

JERNEJ (*še vedno čaka na stolu sredi odra*): A bo kaj ali nič?

MATEJA: Niti ni pravega razloga ...

DRAMATURG: Pa saj sploh ne veš, kaj govoriš. A se sploh poslušáš?

MATEJA: Vsi vemo, kako gre ta prizor. Tako da ni razlike, če se midve hihitava ali ne. Razumeš?

DRAMATURG: Ne, ne razumem. Zakaj ga pa potem sploh igramo?

MIHA: Saj to, stari. Bravo! Končno je dojel.

Vsi v savni se glasno krohotaajo.

DRAMATURG: Vi ste kompletno zmešani. A ste zadeti?

Igralci se smejiyo.

DRAMATURG: A mi lahko en pove? A ste zadeti?

MATEJA (*malo bolj resno*): Ne, ne, ne razumeš ... Mislim, tudi če ti vse razložimo ... če bi poskušali, ne bi razumel. Ker se ne da. Razumeš?

DRAMATURG: A sem tako tele?

MATEJA: Oprosti. Saj se bomo zresnili. A ne?

SONJA: Ja.

JERNEJ: Dajte, no.

MIHA: Tebe ni pa noben nič vprašal.

Dramaturg se obrne, da bi odšel.

MATEJA: Ne it.

DRAMATURG (*v odhajanju*): Če nisem jaz, ste pa vi. Eden je.

MIHA: Ali pa vsi.

JERNEJ: Jaz nisem.

Vsi se zakrohotaajo.

SONJA: Joj, kako je smešno!

MATEJA: Evgen, pridi nazaj. Glej, že igramo. Vodi nas. Pomagaj nam.

DRAMATURG: Da rabite pomoč?

MIHA: Ja, kaka šepetalka bi nam prav prišla ...

Vsi v savni bruhnejo v smeh.

Dramaturg je že v ozadju odra pri Zori, odhaja.

MATEJA: Evgen!

MIHA: Pusti ga. Pa naj gre.

MATEJA: Ne, no. To ni prav. Misli, da ga imamo za norca.

JERNEJ: A je čudno?

DRAMATURG: Z Zoro pa bi res morali nekaj naredit. A je to tudi del igre?

MATEJA (*zavpije*): Evgen! Nismo tako mislili.

Evgen izgine v zakulisje.

DRAMATURG (*iz zakulisja*): Banda zajebantska. Zaradi vas gre to gledališče v pičko materno. Kdo vas bo pa še hodil gledat!

MIHA: On še vedno verjame.

MATJAŽ: Dajmo to speljat.

JERNEJ: A lahko že pridem?

Vsi v savni bruhnejo v smeh.

MATEJA: Joj, joj, samo to ne ...

JERNEJ: Kaj? Ne razumem.

MATEJA: Ne še, Jernej. Še malo počakaj.

JERNEJ: Čisto osmojeni.

MATEJA: No, dajmo. Dajta se vidva ...

Mateja in Sonja se spet začneta hihitat.

LIDIJA: Ni smešno, če ima človek v ustih okus po pepelniku.

MIHA: A ti pogosto ližeš pepelnike?

MATJAŽ: Postajate otročji.

SONJA: Ja, očka.

JERNEJ: Tudi dolgočasni.

Miha in Lidija se poljubljata. Miha precej rine v Lidijo.

MATJAŽ: Gregor.

GREGOR: ... tako da res rad pridem sem, pravzaprav vedno, kadar sem v Ljubljani ...

SONJA: Mhm.

Mateja se hihita.

SONJA: Mateja, nehaj. Ker se nič več ne ve ...

GREGOR: ... prejšnje leto ... se spomnim ... ker me vmes ni bilo, namreč ... poleg tega pa sem prideš pozimi.

SONJA: Seveda.

LIDIJA (*se izmika Mihi*): Miha, prosim ...

MIHA: Kaj je?

LIDIJA: A moraš res vedno ...?

MIHA: Kaj pa je?

LIDIJA: Mislim, taka vročina je ...

MIHA: Ti ne paše vročina?

LIDIJA: Paše, ampak ... človek se poti ... ne vem, če je tukaj ...

Mateja in Sonja komaj zadržujeta smeh.

MATJAŽ: Mateja ...

MATEJA: Se opravičujem.

MIHA: Greva ven?

LIDIJA: Tukaj je že v redu.

MIHA: Kaj pa potem?

LIDIJA: Ne moreva vedno ...

MIHA: Zakaj ne?

LIDIJA: In povsod.

MIHA: Kaj pa je danes s tabo?

LIDIJA: Nič danes ...

MIHA: Je bil šef spet tečen? Povej ... če hočeš ...

LIDIJA: Nič ni s šefom.

MIHA: Kaj pa potem?

LIDIJA: Ne morem tukaj.

Lidija vstane in hoče oditi.

MIHA: Kam pa greš zdaj?

LIDIJA: Ven grem. Ne morem več.

MIHA: Nekaj je s šefom. Mi česa še nisi povedala?

LIDIJA: Solit se pojdi.

Lidija stopi iz savne, Miha za njo. Oba se usedeta na stola sredi odra.

MATEJA (*Matjažu*): Naporen človek. Uboga deklica.

MATJAŽ: Hja.

GREGOR: Skratka ... kje sem ostal?

SONJA: Da ste prejšnje leto ...

GREGOR: Ja. Prejšnje leto sem hodil na Rudnik. Poznate?

SONJA: Ne, mislim, da ne.

GREGOR: In pa v Šiško. Tam je ... kako se že reče?

MATJAŽ: Jernej!

JERNEJ: Kaj?

Mateja in Sonja se zakrohotala.

SONJA: On reče, kaj. Si misliš?

MATJAŽ: Ja, pridi v savno, vendar.

Vstopi Jernej.

JERNEJ: Dober dan.

MATEJA: Dober dan.

SONJA: Klub zdravja. Mislim, da se tako reče.

GREGOR: Ja, se mi zdi, da res. Skratka. Prijeten ambient. Ampak tole so res dobro zgradili.

SONJA: Mhm. Tudi meni je všeč.

GREGOR: Vse te kombinacije ...

SONJA: Ja. Tudi solarij je. To mi je všeč.

GREGOR: Solarija pa nikoli ne uporabljam.

SONJA: To je bolj za ženske ... *(se zasmije)*

GREGOR: Vzamem pa včasih masažo.

Miha in Lidija kukata izza stene v savno.

SONJA: Tudi masažo imajo?

GREGOR: Ja, niste vedeli?

SONJA: Ne. To me pa res čudi. Kako da nisem opazila ...

GREGOR: Če človeka ni v domovini, potem takrat, ko se vrne, opazi vse spremembe, če pa ima vse pred nosom ...

SONJA: Mogoče.

Tišina.

GREGOR: Delam namreč v Nemčiji.

SONJA: A tako?

SONJA *(resno)*: A gresta lahko vidva proč. Miha in Lidija. Tako se ne da delat, če ti eden kuka izza vogala.

MIHA: Sori, stara.

Miha in Lidija spet sedeta na stola sredi odra.

GREGOR: Ampak prihajam sem. Redno. No, mislim, pozimi pridem ... Pa tudi kdaj čez leto ... V Ljubljani imam stanovanje. Navezan sem na ta kraj.

Tišina.

SONJA: Včasih grem na tajske masaže.

GREGOR: A res?

SONJA: Ja, kolegice so mi povedale ... imamo eno Tajko. Tam se je naučila. Res je dobra. Pride tudi na dom.

GREGOR: Tudi tukaj lahko vzamete tajske masaže.

SONJA: A tako?

GREGOR: Tako da ni nujno, da vam nekdo hodi v hišo. Poleg tega so tukaj savne, jakuzi ... Dobro je, če človek kombinira.

SONJA: To je res. Prav je, da človek kdaj zavije sem.

GREGOR: Ja, saj pravim. Jaz ta teden prihajam vsak dan. Čudno, da se nisva že prej srečala ...

SONJA: Čudno, res ...

GREGOR: Se bova pa v prihodnje še kdaj. Zagotovo.

SONJA: Sigurno. Všeč mi je tukaj.

GREGOR: Glede masaže ... če jo boste vzeli tukaj ... Lahko vzamete tudi kakšno drugačno. Odvisno od tega, kaj potrebujete ... za pomiritev, za sprostitvev mišic, če se ukvarjate s športom ...

SONJA: Nisem profesionalna športnica. Hodim pa na aerobiko. Da se malo razmigam. In da ... saj veste. Ženske imamo ...

Mateja zakašlja pri sebi. Miha pride spet kukat izza stene v savno, bolj pri tleh.

SONJA: Mislim, da je prav, da človek skrbi za svoje telo. Sploh ženske.

GREGOR: Seveda. Tudi moški. Zdrav duh v zdravem telesu, to drži.

SONJA: Ja.

Tišina. Mateja se odpravi iz savne, Matjaž tudi. Oba sedeta na sredo odra.

SONJA (*Gregorju, zaupno*): Nekatero ženske res nič ne dajo nase.

GREGOR: Ja, to je res.

SONJA: Tega ne razumem. Kako se lahko nekateri ljudje tako zanemarijo?

GREGOR: Saj veste, kako je danes, nihče nima časa ...

SONJA: No, ne vem, če je razlog res v tem. Sami verjetno najboljše veste ... Če delate v Nemčiji ... Gotovo ste zelo zaposlen človek. Pa še vedno najdete čas za nego telesa.

GREGOR: Meni to veliko pomeni.

SONJA: In prav je tako. Mislim, da tukaj ne gre za vprašanje časa ...

GREGOR: Nekateri tudi nimajo denarja ...

SONJA: Ah, veste kaj. Saj to pa res ne stane veliko. Če pa je še to preveč ... potem lahko greš pa vsaj tekati po Tivoliju. A ni tako?

Gregor se zasmеji, potem še Sonja.

GREGOR: Vi se res nikoli ne bi zapustili.

SONJA: Ne. To pa res ne.

Tišina.

GREGOR (*Sonji, zaupno*): To se pozna.

SONJA (*spogledljivo*): Ja? Kako pa?

GREGOR: Zelo lepa ženska ste. Ampak saj to veste. Gotovo vam ves čas to govorijo ... prepričan sem, da se okoli vas vrti cel kup občudovalcev.

Sonja se zasmеji.

MIHA: Samo nekaj bi pripomnil. Stara, lepa s' k' prasica! Misl'm tko, čist zares.

MATJAŽ: To je pa višek.

SONJA: Miha, spizdi!

MIHA: Da, draga.

LIDIJA: Kaj pa jaz?

MATJAŽ: Sonja ... ti si. Zahvali se.

SONJA: Hvala. Ni take sile.

GREGOR: Ne verjamem. Ste poročeni?

SONJA: Ne.

GREGOR: To me čudi. Da ni še nihče ...

SONJA (*Gregorju, zaupno*): Če vam povem po pravici, mislim, da se me moški bojijo.

GREGOR: Bojijo? Le zakaj? Ste tako grozni?

Sonja se zasmеje.

MIHA: Stara, to ni res! Jaz se te nič ne bojim. Lahko greš z mano!

SONJA (*ignorira Miho in igra naprej*): No, ne vem. Mislim, da ne. Ne, nisem mislila na to.

Preprosto ... nimajo poguma. To se mi zdi.

GREGOR: To pa verjamem.

SONJA: Moški ste čudna bitja.

MIHA: Neumnost! Bab se ne da razumet!

MATJAŽ: A bi ti šel igrat Gregorja?

MIHA: Ja!

GREGOR: Ni šans.

MATJAŽ: A se lahko zadržiš potem, Miha?

GREGOR (*igra*): Res? Moški ponavadi to rečemo za ženske. Nikoli jih ne razumemo. Saj veste, največja uganka za moškega je ...

SONJA: Vi ste poročeni?

GREGOR: Ne. Izgledam tako?

SONJA: Kako pa izgleda poročen moški?

GREGOR: Nekoliko depresivno verjetno ...

SONJA: Ah, veste kaj ...

GREGOR: Hecam se. Ampak verjetno ne bi bil tako pogosto tu. Žena me najbrž ne bi pustila.

SONJA: A tako? Takšne da smo ženske?

GREGOR: Vi niste taki? Bi me pustili sem, če bi bila poročena?

SONJA: Šla bi z vami.

GREGOR: Oh, to je pa že bolje. Z vami potem ...

Tišina.

GREGOR: Se vam mudi? Mislim, potem.

SONJA: Niti ne.

GREGOR: Imate kakšne hude opravke, nočno službo ... mogoče zmenek?

SONJA: Nič takega. Zakaj sprašujete?

GREGOR: Pomislil sem, da bi morda ... če bi hoteli ... bi šli z mano na večerjo? Povabim vas. Vem za odlično restavracijo.

MIHA: Fak, stari. Ta dva sta čisto noter padla.

SONJA: Kamor hodite redno, če ste v Ljubljani.

GREGOR: Res je.

SONJA: Ker vas doma nihče ne čaka z večerjo ... hočem reči, da niste omejeni in ne obremenjeni s tem, da morate biti ob neki uri, točno ob neki uri ...

GREGOR: Tako nekako.

SONJA: Lahko.

GREGOR: Počaščen sem.

Tišina.

MIHA: A si ga Jernej že šprudla?

LIDIJA: Kako si ti neokusen.

SONJA: Veste, jaz ne kuham.

GREGOR: Jaz tudi ne.

Gregor in Sonja se hkrati zasmejita.

MIHA: Stari, sploh ne jebeta. Onadva sta not.

SONJA: Tako da ...

GREGOR: Vem, bolezen sodobnih žensk ... Ampak še vedno obstajajo gostilne ...

SONJA: Tudi jaz tako pravim.

Tišina.

GREGOR: Sva se že dovolj pogrela?

SONJA: Hm. No ...

GREGOR: Mislim, tukajle ... bi zamenjala?

SONJA: Kako dolgo pa sva notri? Nisem bila pozorna.

MIHA: Hudo, stari.

MATEJA: Daj že utihni.

GREGOR: Kar nekaj časa že. Sicer pa so še druge savne. Ne bi poskusili?

SONJA: Seveda.

Gregor vstane in ji ponudi roko, Sonja jo prime in vstane tudi sama.

GREGOR: Lahko se greva najprej ohladit.

SONJA: Če mislite, da je potrebno ...

Gregor se zasmеji.

GREGOR: Ni nujno. Če ne marate snega ... lahko greva v jakuzi ...

Gregor odpre vrata, Sonja stopi ven, za njo še Gregor. Miha stoji pred vrati.

GREGOR (*na vratih*): Vam vroče-hladno ne odgovarja?

SONJA: Jaz ...

GREGOR: Na svidenje.

JERNEJ: Na svidenje.

Gregor zapre vrata. Jernej ostane v savni sam, počasi si seže med noge.

MIHA: Huda. Stara.

Luči ugasnejo.

MIHA (*iz teme*): Ej, ej, kaj je zdaj to?

MATJAŽ (*iz teme*): Saj je prav.

MIHA (*iz teme*): Tone, nisem vedel, da slediš. A si tukaj?

TONE (*iz teme*): Jasno, stari. Kje pa?

MIHA (*iz teme*): Daj, prižgi.

TONE (*iz teme*): Zakaj?

MIHA (*iz teme*): Da se vidimo. Jernej si ga sigurno na roke noter meče. Prižgi hitro.

Luč se prižge, Miha skoči v savno. Jernej se hitro pokrije z brisačo.

MIHA: Joj, stari, a sem te zasačil? Oprosti. Nisem hotel. Saj te razumem, a veš ...

LIDIJA: Kakšen prasec.

MATEJA: To vam že ves čas dopovedujem.

TONE (*iz zakulisja*): Kaj boste zdaj? A bomo počasi končali?

MIHA: Malo še počakaj. Gledalcem smo dolžni še nekaj pojasnil.

SONJA: Kakšnih pojasnil?

MIHA: Počakaj, ljubica, pa boš videla. Potem pa te povabim na večerjo.

Sonja poišče svojo revijo in sede na svoj stol. Matjaž lista časopis. Gregor hodi po odru gor in dol in bere knjigo.

MATEJA: Ne jebe te. Stari. A vidiš?

MIHA: To pa ti misliš.

MATEJA: Tone, ti kaj veš, kam je šel Evgen?

TONE: Kdo je Evgen?

Miha si priže cigareto.

LIDIJA: Pa ne spet s tem čikom.

Lidija se prične ličit.

MIHA: Ljubica, danes te ne bom več poljubljal.

SONJA: Mislite, da bosta Jan Plestenjak in Rebeka Dremelj kdaj skupaj?

MIHA: No, ona mi je pa všeč, če že vprašaš.

MATEJA: Noben te ni vprašal.

MIHA: Zadnjič sem šel na eno kavico.

LIDIJA: Misliš prejle?

MIHA: Pravim zadnjič. Na eno zanimivo kavico.

JERNEJ: Jaz bi šel domov.

GREGOR (*dvigne pogled od knjige*): Jaz pa grem domov. Dolgočasni ste.

Gregor pospravlja knjigo v torbo.

SONJA: Pa ne moreš zdaj kar it?

GREGOR: Kako da ne? Ne morejo bit vsi igralci na odru do konca. Sicer pa svoje vloge tukaj sploh več ne vidim.

Gregor odide.

MIHA: Tako da vem, kaj je s Poldetom.

SONJA: Polde pride?

MIHA: Polde in Evgen. Ja, ja.

LIDIJA: Kaj namiguješ?

MIHA: Nič, nič. A ti ni jasno, da je tukaj nekaj hudo narobe.

JERNEJ: A bomo končali za danes?

MIHA: Ne samo med njima.

MATEJA: Kako se ti rad napihuješ. A moraš zdaj s tem?

MIHA: Kaki cepci ste, vsi skupaj. A ste res mislili, da bo Polde danes prišel? To nam je bilo nastavljeno.

SONJA: Meni se zdita prav lep par. Po mojem sta onadva že ves čas skupaj. To je spet ta tema – biografije za ljudstvo in zasebno.

LIDIJA: Kdo to?

MATJAŽ: Dajmo se odločit. A odigramo še kak prizor ali pa gremo domov? Se mi zdi, da ljudje že postajajo jezni, ker jim tako krademo čas.

SONJA: Končno, kaj pa sploh vemo o njiju? Nič kaj dosti. Prav lahko bi ...

LIDIJA: Pa o kom ti to govoriš?

MIHA: Folk, nategnili so nas. Vse to je zato, da bodo imeli razlog, da nas fuknejo iz služb. Kaj pa mislite? Kako bo to izzvenelo, tale zgrešen eksperiment? Kaj mislite?

MATEJA: Bolj bi se morali pripraviti. To je res.

JERNEJ: Kako pripraviti? Kako bi se pa sploh lahko pripravili, če nismo niti vedeli ... Jaz ... Meni je bilo rečeno ...

MIHA: Lidija, pa kaj je s tabo?

LIDIJA: Kaj?

MIHA: Za koga se pa ličiš? Saj se ne bo nič več zgodilo.

LIDIJA: Za publiko vendar. Še vedno smo na odru.

MIHA: V tem je stvar. Vam še vedno ni jasno?

LIDIJA: Kaj?

JERNEJ: O čem ti to govoriš?

MIHA: Res ste cepci. Vi mislite, da vas bo ta publika pohvalila? Zaradi tistih dveh zgrešenih prizorov? Oni hočejo celo predstavo. Ampak meni je tako vseeno. Mene to zabava.

LIDIJA: Kaj te zabava?

SONJA: Mislite, da Polde pride?

MIHA: Kakšen Polde?

MATJAŽ: Nekaj moramo narediti za zaključek. Pa se bomo potem zmenili.

MATEJA: Se strinjam. A lahko pokažemo še kak prizor?

MIHA: Še kak prizor, še kak prizor. Mislite, da vas bo to rešilo?

MATEJA: Kaj če bi šli po Evgena?

MIHA: Evgen je šel domov. Jasna stvar.

MATEJA: Ni šel domov. Sigurno ne. Spodaj nas čaka.

MIHA: Zakaj bi nas pa čakal?

JERNEJ: Ja, zakaj bi pa čakal, če ste ga tako grdo osramotili?

MIHA: Kdo je koga?

MATEJA: Daj, ne pentljaj.

LIDIJA: Vedno manj razumem.

MIHA: Stara, mina je bila tole. Kako si si pa predstavljala? Kaj si mislila, da imamo danes vajo? Lepo te prosim. Saj je bilo objavljeno v časopisih. Cel svet je vedel, ti pa ne. Daj, daj. Kje pa je scena?

JERNEJ: Kakor sem bil jaz obveščen ... Naj bi ... To je prvo. Naj bi prišel Polde ... Saj ne vem, a bomo tukaj to razpredali?

MATEJA: Ne, zaključimo, pa bomo potem.

MIHA: Ne, naj ljudstvo ve. Tukaj mi izpademo idioti. Ne pa Polde, hiša, direktor ... Še Evgen ... Baraba zvita ...

MATEJA: A moraš res o vseh tako govorit?

MIHA: Evgen je baraba. Nategnil nas je.

MATEJA: Izsmejali smo ga. Kdo je tukaj grd?

MIHA: Kako ste si pa predstavljali? Da bomo igrali brez scene? Dajte, dajte.

MATEJA: Vse skupaj naj bi bil eksperiment. Saj to smo vedeli. Samo da Polde potem ...

MIHA: Ni prišel. Točno.

MATEJA: Mi pa smo se preveč zanašali ...

MIHA: Seveda, vi ste mislili, da vas bo Polde reševal, vi pa boste samo malo improvizirali. Variacije na temo. Poleg tega ste še mislili, da to ne more slabo izpast. Kot da vas ljudje tako ali tako radi gledajo. Ker ste igralci. Kakšni samovšečneži!

MATEJA: Kako smo pametni!

MIHA: To je resničnostni šov! To je to. To je danes in. To danes hočejo ljudje.

LIDIJA: Ti misliš, da smo igrali resničnostni šov?

MIHA: A smo ga igrali?

LIDIJA: Mislim ...

Tišina.

MATJAŽ: V redu. A misliš, da si zdaj totalni frajer, ker si to povedal? Igrali smo resničnostni šov. Zdaj ljudje to vejo. Kakšen resničnostni šov pa je bil to potem, če smo ga igrali? Zdaj pa si naredil foro.

LIDIJA: A tako? Zdaj bomo vrgli vse karte na mizo?

MATEJA: Videti je, da eni hočejo, da cela stvar propade.

MIHA: Stvar. Kakšna stvar neki! To ni bilo nič.

MATEJA: Jaz pa mislim, da ni bilo tako slabo. Kakšne stvari ...

MIHA: A ne štekaš? Kakšne stvari? Ne more bit samo par stvari v redu. Ljudje hočejo celo stvar. In to pravo stvar. Totalno out. Tudi resničnostni šov ima svojega režiserja.

LIDIJA: Pa saj smo ga mi tudi imeli.

MIHA: Ni res. Kje je Polde? Zajebal nas je.

SONJA: Dobro. Če je že tako, kako pa se končajo resničnostni šovi?

MATJAŽ: Resničnostni šovi se nadaljujejo.

MIHA: Kako ti tega ne veš? Kaj pa vsi tisti trači?

SONJA: Oprosti. Resničnostnih šovov pa res ne gledam. To je za otroke.

MATEJA: Koliko delov smo dali danes čez?

MIHA: Vi res verjamete, da vas bodo prišli ljudje še kdaj gledat? Ta je pa močna.

JERNEJ: Žrebanje bi morali uvest. A ne gre tako?

LIDIJA: Mogoče bi pa gledalce prosili, naj izglasujejo najboljšega igralca.

MATEJA: Najljubšega.

SONJA: Jaz si lahko mislim, da bo moški del glasoval zame ... Ostala polovica pa potem ... Mislim, da nimate niti najmanjših šans.

MATJAŽ: Kakšno samoljubje!

SONJA: Dejstvo je ...

MIHA: Tukaj ni dejstev.

SONJA: Sigurno drži ...

V dvorano stopi hostesa, ki pa obstane pred zaprtimi vrati. Videti je vznemirjena.

MIHA: Ne bodi trapasta. Tvoja pamet je tudi prozorna. Misliš, da ljudje tega ne vidijo, če sama ne vidiš?

SONJA (*razburjena*): Ti pa si res privoščiš!

MIHA: Uvedimo glasovanje. Jernej ...

JERNEJ: Kaj spet jaz?

MIHA: Prinesi kak papir, da bodo ljudje gor napisali imena.

MATJAŽ: Kaj pa nagrada?

MIHA: Kakšna nagrada?

MATJAŽ: Pri takem glasovanju mora bit še nagrada za izžrebanega gledalca. Nekaj takega.

MIHA: Za nagrado lahko dobijo ... recimo Sonjo na posojilo za večerjo. Če ni to bolj kazen. (*smeh*) Jernej ...

JERNEJ: Zakaj jaz? Domov bom šel. Gregor je bil pameten ... Ne grem po papir. Naj gre kdo drug. Dovolj imam tega, da sem vedno tista deklica, ki jo vsi sprehajajo okrog. Naj kdo drug prevzame to vlogo ...

LIDIJA: Vi pa res nimate pojma. Nagrado vendar dobi izglasovani igralec, ne gledalec.

SONJA: Seveda. Kaj mi torej ponujate?

MATEJA: Nagrada mora bit simbolična.

JERNEJ: Jaz bi si zaželel ...

MIHA: Pusti ti svoje želje doma.

LIDIJA: Poanta pri nagradi je v tem, da moramo imet igralci z njo neko motivacijo.

SONJA: Potem pa predlagam ... Predlagam ...

MATEJA: V gledališču ni denarja.

MATJAŽ: Seveda ga ni, če vsi tako razmišljajo. Kaj pa ...

Matjaž namiguje proti publiki.

SONJA: Ti misliš, da bi ...

MIHA: Jasno. Gledalci bodo plačali.

LIDIJA: Oh, seveda. Kako se nisem prej spomnila? Na televiziji je tako, da gledalci pošiljajo SMS ali kličejo in s tem plačajo. Enkrat sem računala ... Mislim, da z enim glasovanjem dobijo približno ... devetindvajset tisoč evrov. Bo to držalo?

MIHA: Devetindvajset tisoč evrov potem. Pa če zaokrožimo na trideset ... zaradi lažjega računanja ... v dvorani je ...

GLEDALEC 1: Jaz ne bom nič več plačeval. To je pa višek!

Gledalec 1 vstane in gre do vrat. Tam ga zadrži hostesa. Nekaj se pregovarjata.

MIHA: To je to! Kar sem prej govoril. Vidite zdaj, kako je z ljudmi. Ko bo v javnosti debata o kulturi, bodo rekli, da je prav, če se gledališče ravna po logiki trga. Razmišljajo pa niti toliko ne, da bi se zavedali, da država za njih plačuje gledališče. Tisto, kar plačajo s kartami, je samo manjši del dohodka. Ljudje, kako pa si vi predstavljate? Da je gledališče zastonj? Ne, ne. Saj vem. Poznam vas. Tukaj sedite vsi fini in se nam smehljate, se delate, kako nas cenite, v resnici pa nobeden od vas igralcu ne privošči avta ali stanovanja. Umetnik naj bo reven ... Mi smo navadni bebc

Gledalec 1 se obrne k odru, govora ni slišal. Hostesa stoji za njim in mu nekaj prišepetuje.

GLEDALEC 1 (*jezno*): Nič se ne bom usedel. Poslušajte, barabe. Jaz hočem ven. Dovolj imam teh štosov.

MIHA: Kar pojdite, saj vas nihče ne zadržuje.

Hostesa miri gledalca.

HOSTESA: Samo trenutek, prosim. Nekaj bi rada sporočila.

GLEDALEC 2: Kaj se dogaja? Prosim za pojasnilo.

HOSTESA: Saj, saj. Samo trenutek, prosim.

Hostesa prihaja na oder. Igralci začudeno obstanejo.

HOSTESA (*na odru, najprej igralcem*): Miha, Mateja ... Dragi kolegi ... Nekaj je prišlo vmes. Se opravičujem, ker moram prekiniti.

MIHA: A tako? No, saj, če pomislimo samo na ...

SONJA: Kaj je zdaj to?

MATEJA: Pravzaprav ne bo izpadlo kot prekinitvev, kar ...

HOSTESA (*se obrne k publiku*): Spoštovane gledalke, cenjeni gledalci. (*glasno vzdihne*) Opravičujem se, da moram na tem mestu predstavo prekiniti. Vendar imam posebno obvestilo. Prosim vas, ostanite mirni. V mestu je prišlo do izredne situacije. V tem hipu zadevo še preiskujejo, ampak da mislim, da ni razloga za strah ... V kratkem bomo dobili nadaljnja navodila. Za zdaj lahko povem, da smo bili v vseh institucijah, kjer smo nocoj pripravili prireditve v zaprtih prostorih, obveščeni, naj do nadaljnega zadržimo obiskovalce, dokler ne dobimo informacije, da so ulice varne ...

GLEDALEC 2: Kakšne ulice?

GLEDALEC 3: Prosim za resno pojasnilo. Ali gre za predstavo?

JERNEJ: Miha, kaj je to? A je bilo to v planu?

MIHA (*vidno začuden*): Stari, nič nimam s tem.

HOSTESA: Kot sem že rekla, ne gre za predstavo. Zavedam se, da lahko obvestilo v tem kontekstu izpade kot del predstave, vendar vas moram obvestiti, da je prišlo od zunaj in ...

MIHA: Ljudem ne bo nič jasno. S tem gre naša predstava v ... (*hostesi*) Helena ... upam, da se ne hecaš. Da imaš dober razlog, da tole ...

GLEDALEC 3: Prosim za pojasnilo!

MATEJA: Helena, upam, da se hecaš. Kaj se dogaja?

HOSTESA: V tem trenutku lahko rečem samo to, da ne gre za nobeno šalo. Zadeva je povsem resna. Upam pa, da se bo situacija hitro uredila ...

GLEDALEC 2: Kaj je na ulicah? Prej ste rekli ...

HOSTESA: Na urgenci so v zadnji uri sprejeli kar nekaj pacientov ... ki so ... Zdravniki si še niso na jasnem, za kakšno bolezen gre ...

GLEDALEC 2: Virus!

HOSTESA: Tudi na ulicah ...

GLEDALEC 3: Hočete reči, da ...

HOSTESA: Tudi na ulicah so našli nekaj primerov ... V tem hipu še ni jasno, kako se bolezen širi in za kakšno bolezen sploh gre. Dobili smo navodila, da vas do nadaljnega zadržimo v teh prostorih ...

GLEDALEC 2: V izolaciji. Mi smo v izolaciji!

HOSTESA: Spoštovani gostje, mislim, da ste tukaj povsem na varnem in da ni nikakršnega razloga za preplah. Tako da bi vas lepo prosila, da ostanete mirni, dokler ne prejmemo nadaljnjih navodil. Hvala.

Hostesa se obrne k Mihi, nekaj si šepetata. Ostali igralci stopijo zraven in poslušajo. Med publiko se sliši godrnjanje.

MATEJA (*od daleč*): Miha, kaj se dogaja?

MIHA (*občinstvu*): Ljudje, jaz nimam nič s tem.

SONJA: Saj jim sploh še nismo povedali, da si ti režiser. Zdaj je pa res že vse zmešano.

MATJAŽ: Tišina!

HOSTESA: ... Samo brez panike ... Ostanite mirni. Čakamo nadaljnja navodila ...

HOSTESA (*igralcem*): Dragi kolegi, prosila bi vas, da ne povzročate še večje panike.

SONJA: A nas pa ne sme bit strah?

GLEDALEC 1: To je vse skupaj en blef. Spustite me ven.

HOSTESA: Res bi vas prosila, da počakate na svojih sedežih. O informacijah v zvezi s situacijo boste sproti obveščeni. Zaenkrat pa je to tudi vse, kar vam lahko sporočim.

GLEDALEC 1: Mene že ne boste. Odprite vrata, sicer jih bom sam razbil.

HOSTESA: Prosim, da ostanete strpni in kar se da mirni. Vkolikor ne verjamete v verodostojnost informacije, jo lahko tudi preverite, pokličete na številko ...

GLEDALEC MATJAŽ: Kako naj pokličemo, če pa ni signala?

GLEDALEC 2: Je v hiši kakšna televizija? In stacionarni telefon.

Hostesa hiti dol z odra v dvorano mimo občinstva. K njej pristopi nekaj gledalcev, ki hočejo z njo iz dvorane.

HOSTESA: Žal vas ne smem spustiti ...

Hostesa steče nazaj na oder. Izgine zadaj v zakulisje. Nekaj gledalcev hoče za njo.

MIHA (*jih ustavi*): Ljudje ... Prosim, umirite se ... Razumem ... Tudi mi smo ...

MATEJA: Mogoče bi pa morali narediti vtis, da je samo predstava. To bi ljudi pomirilo, kaj praviš, Miha?

GLEDALEC 3: Kaj pa je s tisto igralko, ki že cel čas spi? A igra?

MIHA: Zora.

LIDIJA: Kaj je z Zoro?

MIHA: Zora, hm ...

GLEDALEC 1: Čas je, da nas nehate zajebavat.

MATEJA: Glede Zore lahko povemo samo to ...

MIHA: Z Zoro je res nekaj narobe. Ampak ... prej nismo vedeli, kako bi to vključili v predstavo ... potem pa smo jo raje kar ...

GLEDALEC 2: Virus! Virus je že v hiši!

GLEDALEC 1: Hočem ven!

GLEDALEC 3: Zakaj nas držijo noter, če je pa virus v hiši?

GLEDALEC MATJAŽ: Tako se bomo vsaj zagotovo nalezli.

MATEJA: Mogoče bi pa morali Zoro ven odnest. Kaj praviš, Miha?

JERNEJ: Si nora? Jaz se je že ne bom dotikal!

MIHA: Pomirite se, prosim.

GLEDALEC 3: Pomirimo naj se! A ne bi mogoče sporočili svojim šefom, da imamo okuženo v dvorani? Kakšni kreteni! Jaz hočem ven!

Gledalec 3 kljuka po vratih, pa so zaklenjena.

GLEDALEC 1: Tožil vas bom!

MIHA: Kaj naj rečem ...?

MATEJA: Miha, Zoro moramo spraviti ven.

GLEDALEC 3: Kar je, je. Nič ne pomaga, če jo zdaj ven nesete.

GLEDALEC 2: Ta je pa dobra. Če bi ostal doma ...

MIHA: Razumemo, da ste vznemirjeni ... Poskusite razumeti tudi našo pozicijo ... Tudi mi smo ...

GLEDALEC 1: Hočem ven!

GLEDALEC MATJAŽ: Res je vseeno, če smo notri ali zunaj, če imamo okuženo že v dvorani.

MATEJA: Saj ne gre za to. Razumete, da ni več v naši moči, da vas spustimo ven?

LIDIJA: Kako naj karkoli razumejo, zakaj bi nam pa zdaj verjeli?

MATJAŽ: Hej, hej, hej, kdo pa sploh pravi, da je Zora okužena. To je prvo.

GLEDALEC 3: Kaj pa je potem? Pa jo zbudite! Da vidimo, če je zdrava.

MATJAŽ: In drugo je to, da niti ne vemo, za kaj gre. Izredno stanje zunaj. Kdo pa pravi, da gre za virus?

GLEDALEC 1: Pa res, kdo pa sploh pravi, da gre za virus? Kaj pa če je vojna?

GLEDALEC 3: Zbudite tisto, ki spi. Sicer jo bom jaz.

MIHA: Zora! Zora!

MATEJA: Ne zbudi se.

GLEDALEC 3 (*vstane in hoče na oder*): Bo treba pa kaj bolj odločno.

GLEDALEC 2: Pa ne boš zdaj ti tja hodil. Se boš še res okužil.

MIHA: Zora!

GLEDALEC 2: Tle igralci so verjetno že vsi okuženi. A ste lahko ta čas, ko čakamo, tiho. Nekatero okužbo se širijo prek izdiha.

GLEDALEC 1: Jaz predlagam, da se vsi igralci umaknejo v zakulisje. In odvlečejo s sabo še tisto, ki spi. In da pri tem ne nakladajo več. Mi pa počakajmo na hosteso.

LIDIJA: To je pa višek! Kakšna diskriminacija!

GLEDALEC 2: Ta predlog se mi zdi dober.

LIDIJA: Jaz ne grem. Iz principa. Nisem nobena gobavka.

MATEJA: Jaz pa mislim, da bi lahko šli dol. Kaj praviš, Miha?

SONJA: Ja, dol in domov.

JERNEJ: Domov.

MIHA: Kakšni partibrejkerji ste.

GLEDALEC 3: Parti! On govori o partiju. Pa kdo so sploh to? Oni se še zabavajo.

MIHA: Noben se več ne zabava.

Gregor se vrne na oder.

SONJA: A nisi šel ti domov?

GREGOR: Kakšen domov? Zadaž sem čakal, da končate. Zdaj pa mislim, da bi res že lahko. Se bomo priklonili?

GLEDALEC MATJAŽ: Kaj je zdaj to?

MATEJA: Pokličite hosteso.

GLEDALEC 2: Nasmolili so nas.

GLEDALEC 1: Kaj takega pa še ne! Tožil vas bom, to ni nobena predstava. Kaj tožil? Ljudje, te ljudi je treba pretepst. Gremo!

Luči se prižejo tudi v dvorani. Gledalec 1 sede nazaj na stol.

MIHA (*umirjeno*): Zora, zdaj lahko vstaneš. Končali smo.

GLEDALEC 2: Točno. Kot sem rekel. Nateg.

Zora še vedno leži.

MATEJA: Dragi gledalci, spoštovane gledalke ...

MIHA: Nehaj s temi traparijami.

MATEJA: Nekdo mora nekaj reči. Nekaj, kar nima veze s tem sranjem.

GLEDALEC 1: Mene pa že ne boste takole odpravili. To pa ne.

GLEDALEC 2: Ah, pusti vse skupaj.

GLEDALEC 1: Pusti? To pa ne. To bo moral nekdo plačati. Slišite? Vi tam zgoraj. Tole boste še plačali! Ne boste je tako poceni odnesli.

GLEDALEC 2: Bolj me zanima, kdo je zadaž. Kdo je za vsem skupaj?

GLEDALEC 3: Kaj je s tisto bolnico?

MIHA: Zora.

Zora še vedno leži. Igralci se primejo za roke in se pričnejo priklanjati. Odprejo se vrata v dvorano. Hostese z nasmeški čakajo pri vratih.

MATEJA: Miha, a misliš, da je z Zoro vse v redu?

MIHA (*z nasmeškom proti občinstvu sikne Mateji*): Pusti zdaj to.

Igralci se priklanjajo.

MIHA: Tone, spusti zaveso.

Zavesa se prične spuščat. Gledalci še vidijo igralce, ki panično tekajo po odru.

GLEDALEC 3: Tone, dvigni zaveso, da vidimo, kaj je s tisto, ki je ves čas spala!

GLEDALEC 2: Pustite to. Gremo raje čim prej domov. Čeprav, kot sem rekel, bomo že izvedeli ... Za zdajle pa ...

GLEDALEC 1: Jaz pa vam povem – z mano je ne boste tako poceni odnesli. Še se bomo videli.

MATEJA (*se prikrade izza zavese, z nasmehom*): Dragi gledalci, spoštovane gledalke, obveščam vas, da se je predstava končala. Hvala za obisk in lahko noč.

Mateja se izmuzne nazaj skozi zaveso. Zada se sliši tekanje in pogovor igralcev. Zavesa se ne dvigne več.